

Olinka Halúzková

KEĎ NA TO NEMÁŠ

KEĎ NA TO NEMÁŠ

OLINKA HALÚZKOVÁ

Copyright © Olinka Halúzková
ISBN 978-80-570-3705-7

VENOVANIE

Túto knihu venujem svojmu manželovi, ktorý je mojou životnou láskou a zároveň najlepším priateľom. Tiež mojím milovaným deťom: osobitne Filipkovi, lebo bol mojím najhorlivejším čitateľom, Riškovej pamiatke, Floriškovi, Martinkovi, Terezke, Monike, Dorotke, Olinke a ich budúcim potomkom, ktorí dávajú môjmu životu zmysel. Taktiež mojej mamine, ktorá ma celý život podporuje. Za to, že ich mám, im všetkým patrí moja vďaka.

Táto kniha je o nás, pre nás a pre vás všetkých, ktorých zaujme.

Moje poďakovanie vyslovujem aj priateľke Janke, ktorá ma celý čas podporovala v písaní a tiež pomohla s úpravou textu.

OBSAH:

- I. JA**
- II. ŠKOLA**
- III. RICHARD**
- IV. FILIPKO**
- V. RIŠKO**
- VI. PRÁCA**
- VII. NÁHRADNÉ RODIČOVSTVO**
- VIII. FLORIŠKO**
- IX. MARTINKO**
- X. TEREZKA, MONIKA, DORKA**
- XI. TEREZKA**
- XII. MONIKA**
- XIII. DORKA**
- XIV. A ZAS PRÁCA A ZAS ŠKOLA**
- XV. ŽIVOT RODINY**
- XVI. MANŽELSTVO SLOVAMI MANŽELA**
- XVII. NEBEZPEČNÁ PYROTECHNIKA**
- XVIII. AKO V ROZPRÁVKE**
- XIX. OLINKA**
- XX. ŽERAVÁ LÁVA**
- XXI. PO ČASE**
- XXII. PO ROKOCH**

DOSLOV

I. JA

Narodila som sa v jednu peknú, viacnásobne sviatočnú nedeľu. Moji rodičia boli práve na oslave, keď som ohlásila svoj zámer prísť na svet. Otec si bol istý, že mama pôrodné bolesti iba predstiera, aby ho dostala z hostiny včas domov. Keď mu napokon došlo, že jeho manželka ani náhodou nesranduje, rýchlo vytriezvel. Zaraz privolali pôrodnú babicu a tá zhodnotiac situáciu zahlásila:

„Musíme rýchlo do nemocnice!“

„Ale veď ja som pil!“, spanikáril otec.

„To nič, štartuj! Veď ide predsa o život!“

V pol ceste sa situácia vyhrotila, a pretože hrozilo, že sa narodím v aute, babka rozkázala:

„Janko, zastav! Ideme rodiť!“

Otcovi vyskočil pot na čelo. Vtedy sa už skutočne vydesil. Dupol na plyn a rekordnou rýchlosťou v poslednej chvíli dorazili do nemocnice. Mama ma porodila skoro na chodbe, ale natešený otec si vydýchol. Pozbavený stresu babke zavelil:

„Nasadať, ideme domov oslavovať!“

„Ale Janko, veď si pil!“, pripomenula mu babica.

„Mám dcéru, ja sa už ničoho nebojím!“

Ešte v ten večer sa otec vrátil na oslavu, aby všetkým oznámil radostnú zvesť a pripil na moje zdravie. No niekde pri tom musel urobiť chybu, lebo mi celkom dobre neslúžilo.

Mama bola sklamaná. Na to, že ma nosila o dva týždne viac ako bolo treba, som nemala ani jeden vlas na hlave a k tomu všetkému som bola ešte aj škaredá. No o pár mesiacov sa už naši pýšili neuveriteľne malou, šikovnou, chodiacou bábikou s bielymi vláskami a anjelským výrazom v tvári. Vedela som len dve veci: smiať sa a plakať, či lepšie povedané revať alebo vrieskať. A keďže zrejme nebolo až tak veľa dôvodov na smiech, po dvoch rokoch nášho spolužitia si moja mamina musela odo mňa oddýchnuť v psychiatrickej liečebni.

Po príchode domov mi starší brat odovzdal štafetu v podobe svojho starého cumľá, na čom sa s mamou vopred dohodli. Ale mňa týmto opotrebovaným darom hneď od tohto zlozvyku odradili.

V čase, keď mama prala naše plienky, opäť som spustila krik. Starostlivý braček ma chcel pohojdať. Nevzdal sa svojho úmyslu ani vtedy, keď zistil, že na takúto láskyplnú opateru mrňavej sestry ešte nedorástol. Rezko podskočil, aby dočiahol rukoväť kočíka a plačúcu bábu utíšil. Obaja sme napokon skončili s veľkým krikom na zemi. Najprv brat a na ňom ja privalená kočíkom.

O niekoľko rokov sme našťastie prežili aj jeho pokus stať sa elektrikárom, ku ktorému som bola prizvaná za svedka. S prísľubom nezabudnuteľnej svetelnej šou brat zašrauboval malú žiarovôčku z vianočného stromčeka do nočnej lampy. Tá následkom premysleného zásahu sebaistého profesionála vybuchla a obhorela s dečkou aj nočným stolíkom. Naozaj som nezabudla. Po tomto ohňostroji ma triaslo až do večera. Potom už aj od

strachu, čo s nami urobí mama, keď príde domov a uvidí tu spúšť. Bratova ohnivá šou bola dozaista odvetou za to, že som mu ako malá zničila všetky autá, keď som sa na nich chcela povoziť. Len čo sa nejaké dalo do pohybu, už aj som naň nasadla látkovými plienkami obaleným zadkom.

Na zadok som si veru nedávala pozor a neskôr som sa posadila aj do kotla s horúcim gulášom. Duchaprítomný učiteľ, ktorý ma zachránil pred uvarením, zo mňa urobil striptérku pred zrakmi všetkých spolužiakov.

Môj otec bol vychýrený majster a pracoval od svitu do mrku. Voľakedy boli ľudia pohostinní a remeslo vedeli oceniť. Hlavne jedlom a dobrou pálenkou. Takto odmenený a vyčerpaný otec prichádzal každý večer domov. Mama, inak tiež veľká šikovnica, na neho jačala, ale otec si užíval pravú, pokojnú, domácu atmosféru. S neskutočnou trpezlivosťou a zaniatenosťou všetkým dokazoval svoju lásku a nespočetne krát dookola rozprával tie isté príbehy z nášho detstva. Ako napríklad som mu dvojročná pomáhala pri prestavbe nášho domu. Vraj som čakala a stála pri ňom dovtedy, kým nepodákoval za každý materiál, ktorý som mu priniesla na rekonštrukciu. Iba potom som doniesla ďalší, dôležitý kus. Otec to rozprával s takou hrdosťou, až som nadobudla pocit, že ten dom by bezo mňa ani nestál. Z toho som usúdila, že som naozaj úžasné dieťa a o mojej výnimočnosti, z ktorej sa otec tak tešil, niet pochýb.

Mame sa ale zjavne manželove štedré vyznania lásky nepáčili, preto to dávala patrične nahlas najavo. Otec bol veľký pohodľák a jej protesty si vôbec nevšimával, o čo viac, na druhý deň ani nepamätal. Keď sme už s bratom mali maminkiných dobre mienených, ale nesprávne načasovaných výčitiek dosť, vymysleli sme figeľ. Pred príchodom otca domov sme mamu ukryli za záves

pevne presvedčení, že to sami zvládneme. No otcovu potrebu vidieť pred spaním milovanú ženu, sme veľmi podcenili. Darmo sme zahovárali, chodil po dome, kým mamu za závesom nenašiel a bolo po schovávačke. Keď ju zočil, začudovane sa jej spýtal:

„Si smiešna alebo sprostá?“ „Schová sa predo mnou ako malé decko,“ šomral si otec popod nos.

Nakoniec nám to vyšlo. Spokojný otec s tým, že je všetko tak, ako má byť, šiel spať. Mame rozveselenej hrou na skrývačku sa už tiež nechcelo kričať.

Otec bol správny živiteľ rodiny a bez nákupu mäsa, klobás, šunky a iných dobrôt málo kedy prišiel domov. A tak sme spolu s bratom boli odchovaní na slaných tyčinkách, ktoré smrdeli krčmou a podľa otca najlepšom kekse s názvom Miňonky, ktorému som dodnes neprišla na chuť.

Ockov vplyv na moju výchovu bol bezpochyby veľký. Navzdory nadmernej nadváhe a jeho jedinečnému plaveckému štýlu, ktorý v rieke ako chlapec odpozoroval od psa, bol môj otec pre mňa športovým vzorom. Naučil ma správnym spôsobom vychutnávať pohyb. Vďaka tomu doteraz po vysadnutí na bicykel prežívam úžasný pocit slobody a mám neskutočný pôžitok z plávania. Všetko zo mňa spadne, keď ponorím hlavu do vody. Sťaby som sa v tej chvíli ocitla v inom svete. Krúženie na korčuliach po ľade ma v detstve fascinovalo natoľko, že som ho bola ochotná ukončiť len vtedy, keď na mňa padla tma a nevidela som si ďalej od nosa. Rada spomínam na naše lyžovačky vo dvojici s otcom. Dlhšie sme šliapali do kopca, ako sa viezli z neho a aj vtedy som sa viac váľala v snehu, než lyžovala. Nikdy sa otcovi nepodarilo naučiť ma to, ale zato som nikdy neprestala po lyžovaní túžiť. Úspešnejší bol pri výučbe správneho držania tela pri tanci, ale aj pri prevzatí jeho tradície obsadiť si miesto v čase, keď je

tanečný parket ešte prázdny. Každý novo naučený gymnastický prvok som sa ponáhľala ukázať otcovi. Neodišla som bez pochvaly, ale ani bez vízie jeho ďalšieho vylepšenia.

Už menej sa mi páčilo jeho kuchárske umenie. Niežeby zle varil, práve naopak. Ale požívanie ockom uvareného pokrmu sa nezaobišlo bez jeho obvyklej otázky:

„Však lepšie ako mama?“

Taktiež pri svojej kuchárskej aktivite neustále vyžadoval od nás asistenciu v podobe čistenia zemiakov. Averziou k tejto činnosti a tiež podkopávaním jeho gurmánskeho sebavedomia výrokmi, že mama je predsa len lepšia kuchárka než on, lebo nám vie pripraviť aj sladké pokrmy, sme ho jediný raz vyprovokovali ku kulinárskemu výkonu. Viac sme to neskúšali, lebo ocko bol fakt prajný. Výsledkom jeho schopnosti prekonať mamu v kuchyni bol rozvarený, mazľavý ryžový nákyp s troma ovocnými kompótmami.

Vždy, keď si otec našiel čas, zabával ma prehnane detailnou prednáškou o tom, aké nevkusné je maľovanie u žien. Následkom tohto mnohonásobne zdôrazneného poučenia som zostala v tejto oblasti ľavá a ledva som sa naučila používať špirálu.

Jedného letného dňa v období môjho dospievania nás otec opustil navždy. Ako obyčajne prišiel z práce domov a my sme sa ho opäť pokúšali dostať do postele. No ocino samozrejme začal vymýšľať, že on by si dal halušky a tak predlžoval čas svojho odchodu.

„Snád' nebudeme teraz neskoro večer variť halušky?!“ protestovali sme s mamou.

Keď otec videl, že s nami už naozaj nie je žiadna reč, predsa len odišiel. Po skončení filmu, ktorý sme si nerušení otcovým chrápaním pozreli, sa mamina odobrala do rodičovskej spálne. Naraz strašne vykrikla, na čo sme sa všetci zhŕkli okolo otcovej

postele, ktorý už len s námahou chrčal, pena na ústach a modrý v tvári. Nastal úplný zmätok: stará mama kričala, starý otec s bratom sa ho pokúšali oživiť, mama volala pohotovosť. Ja som dobehla posledná a už len bezradne stála a všetko pozorovala. V okamihu sekundy mi preblesklo hlavou, čo bude nasledovať:

„Otec pôjde zase do nemocnice a bude dlho maródovať.“

Doktorka z pohotovosti prišla do piatich minút, no už len skonštatovala, že je koniec a nič sa nedá robiť. V hlave sa mi rojilo:

„Koniec? Zomrel!? To nemôže byť pravda, však mal ísť do nemocnice, nie zomrieť!!!“

Lenže jeho čierna tvár, krv vytekajúca z nosa, uši a zápach, ktorý sa v izbe širil, tomu nenasvedčovali. Zbehlo sa to všetko veľmi rýchlo a zrazu som prežívala hrôzostrašný sen, z ktorého sa už nikdy nemôžete zobudiť.

Vtedy ešte neboli mrazničky, preto zosnulí ležali v truhle doma. Vonku bolo veľmi horúco a otec sa rozkladal priamo pred našimi očami. Vyzeral strašne, ale napriek tomu som sa od neho nemohla pohnúť. Uvedomovala som si, že ho už nikdy viac nevidím a nemohla som sa s tým zmieriť. Mrzeli ma aj halušky, ktoré boli jeho posledným, ale nesplneným želaním.

Prišlo k nám veľa ľudí a počas modlitieb, akoby toho nebolo dost, zomrel v našom dome aj ďalší vzdialený príbuzný. Po tomto dokonalom horore nastali u nás veľmi smutné časy. Tragédiu znásobovali aj čierne šaty, ktoré sa podľa tradície patrilo nosiť. Moja mama, v snahe vyhovieť okoliu a napriek mojím protestom, dala prefarbiť väčšinu nášho šatstva, ktoré začierňovalo aj telo. Zúfalo som kričala, ale nik ma nepočúval:

„To by otec nikdy nedovolil!!!“

II. ŠKOLA

Silným zážitkom vo veku mojich troch rokov, ktorý ma zrejme ovplyvnil pri voľbe povolania, bol pobyt v nemocnici, kde mi operovali oko. Cítila som sa tam ako doma a zostali mi len príjemné spomienky. Nepamätám si žiadnu bolesť ani iné nepríjemnosti, možno len strach predtým ako ma uspali. Vyhladovanú po operácii ma krmili najlepším jedlom, aké som vo svojom živote jedla. Pretože som mala zalepené oči, doteraz neviem a rozmýšľam nad tým, čo to mohla byť za dobrota.

Čas strávený v nemocnici som využila veľmi užitočne. Navštevovala som všetky izby a obšťastňovala v nich ubytované tetušky speváckymi vystúpeniami. Svojím šarmom som zaujala pacientky aj personál natoľko úspešne, že som sa na pár týždňov mojej hospitalizácie stala maskotom očného oddelenia. Tí ľudia boli ku mne veľmi milí a na rozdiel od našich doma falošný spev nikto nekritizoval, ba naopak ocenili môj výkon.

Nečudo, že som odjakživa vedela, čím chcem byť. Keď sme v škole maľovali obraz na túto tému, nakreslila som sestričku v bielom čepci, ako tlačí vozík s kričiacimi novorodencami. S istotou som vedela, že sa na nič iné nehodím, len a len na toto.

Moje skúsenosti s deťmi boli veľmi bohaté, nakoľko som mala mladších bratrancov a sesternice. Na radosť ich rodičov som vždy využila príležitosť sa o nich starať. Keďže moja sesternica bola dosť temperamentná, mala som možnosť pri nej zažiť aj vyhrotené situácie. Raz, keď sme boli samé v dome starých rodičov, som sa rozhodla uvariť nám puding. Dielo sa mi vydarilo. Len malo jeden háčik. Mlieko bolo pokazené a ja nič netušiac, som ho na výrobu pudingu použila. Mali by ste vidieť ten randál, ktorý spustila sesternica, keď som jej tú maškrtu nechcela dať zjesť. Vysvetľovanie vôbec nepomáhalo, vybehla na dvor, hodila sa o zem a vrieskala, až kým neprišla susedka, pozrieť čo sa deje.

Ďalšiu „peknú“ spomienku mám na náš spoločný nákup. Scenár bol veľmi podobný. Nemala som dosť peňazí, aby som jej kúpila, čo si zmyslela, tak opäť šla k zemi a jačala. Nič sa nedalo robiť, len čakať, kým záchvat odznie.

Na potvoru, môj životný cieľ sa nevyplnil a na zdravotnú školu som nebola prijatá. Plakala som ako dážd' a so mnou mama a dokonca aj triedna učiteľka. Nejakým čírym nedopatrením som sa ocitla na drevárskom učilišti v maturitnom odbore, ktorý znel vznešene: operátor dreva a nábytkárskej výroby. Vôbec som sa nesnažila skryť svoj talent pre takúto činnosť, no aj tak to bolo trápenie pre mňa a pre majstra odborného výcviku. Ešteže mal zmysel pre humor a bral ma športovo. Stála som v bagandžiach o tri čísla väčších za hobicou a rozmýšľala nad zadaním úlohy. K mojej šikovnosti prispela aj montérková blúza siahajúca po kolená a tiež klin nohavíc, ktorý dosahoval tú istú výšku, či lepšie povedané nízku. Vyhobľovať dosku sa mi nezdalo až také ťažké, a pretože som pedant od prírody, na jej hladkom povrchu som si dala záležať. Zanedlho som však s hrôzou zistila, že výrobok spolužiakov vyzerá akosi inak. Mojej pozornosti totiž ušla jedna

maličkosť. Doska nemala byť len hladká, ale mala mať aj presne určenú hrúbku, dĺžku a šírku. Na tabuli boli dokonca napísané rozmery. No mnou krvopotne vyrobený, na jednom konci zúžený, hranatý kolík bol už dávno oveľa tenší. Dobrosrdečný majster podišiel ku mne, s pobavením do dreveného kolíka zahryzol a zhodnotil výtvor:

„Olinka mi urobila špáradlo na zuby. Ďakujem.“

Svojho cieľa dostať sa na zdravotnú školu, som sa nikdy nevdala. Moja cesta však bola dlhá a cena dosť vysoká. Po pol roku trápenia sa s drevom a nástrojmi na jeho opracovanie, som prestúpila na strednú školu bez vznešeného zamerania, o ktorej som kedysi vyhlásila, že nikdy v živote. Moje vyhlásenia o tom „že nikdy“ ma ešte viackrát dobehli v zmysle „Odriekaného chleba sa najviac naješ.“

Maturita tiež ukázala, že na šťastie sa veľmi spoliehať nemôžem. Na slovenčine som si vytiahla otázku, o ktorej som, neviem doteraz prečo, ani netušila, že existovala. Na figu a na nič mi bol perfektne vypracovaný čitateľský denník a tiež skutočnosť, že všetko ostatné som dokonale vedela. Doma som spočítala rozpracované otázky a naozaj ich bolo o jednu menej. Po tejto úspešne skončenej skúške nervov som konečne nastúpila svoju zaslúženú, vytúženú cestu.

Prvý deň na nadstavbe som spoznala svoju teraz už celoživotnú priateľku. Hneď na začiatku ma pohoršila vyhlásením, že ona na túto školu ani nechcela ísť a ešte nevie, či do zajtra ostane. Pri mojej cieľavedomosti som toto správanie nemohla pochopiť a celkom ma rozčúlil fakt, že takéto individuum, ktoré nevie, čo vlastne chce, sa dostalo na školu, kde ja som prišla po toľkom

odriekaní. Veď povolanie sestričky, verte či nie, pre mňa bolo najužitočnejším, najušľachtilejším, najhumánnejším na svete.

Rozdiel v našich povahách bol viditeľný na prvý pohľad. Zatiaľ čo Janka večer na internáte vysprechovala a uložila svoje zaoblenejšie telo do ležiacej polohy, ja som svoje chudorľavé mordovala cvičením s činkami. Nie div, že sa šokovaná vyklonila z postele a so záujmom sledovala moje počínanie. Celkom odlišné sme boli aj v oblasti duchovného života. Kým ja som bola predstaviteľkou hľadajúceho a všetko si overujúceho mladého človeka, ona mala v otázkach viery jasno. Ja som vedela variť a ona spievať a hrať na gitare. Keď sme to všetko dali dohromady, nažívali sme si výborne. Spolu sme si navarili, dobre sa najedli a zacvičili, aby to na nás nebolo vidieť. Potom sme si zaspievali a večer po prečítaní biblie sme vďaka mojej záľube vo filozofovaní, ako správne intelektuálky, viedli nekonečné diskusie o živote.

Naskytl sa mi príležitosť navštíviť Janku v jej rodisku. Pozvanie som s nadšením prijala, lebo išlo o mimoriadnu udalosť. Parta mládežníkov si netradične usporiadala veľkonočný ples. Milujem tanec a preto si zábavu v žiadnom prípade nenechám ujsť. Žiaľ, podmienkou účasti bol aj partner, lenže toho som ja vtedy nemala. Janka ma ubezpečila, že určite mi niekoho zoženie a veru hneď začala verbovať. Po ďalšom víkende už mala pre mňa potešujúcu novinku:

„Volá sa Richard. Je veľmi milý a dobrosrdečný chlapec...,“ donekonečna vyratúvala jeho prednosti.

Nechápavo som počúvala, veď pre mňa bolo dôležité iba jedno, že vie a je ochotný so mnou tancovať.

III. RICHARD

Na Bielu sobotu sme šli s Jankou k Božiemu hrobu, kde sa veľa mladých modlilo ruženec. V prednášaní modlitby sa viacerí striedali. Zrazu ticho kostola narušil hlboký, hrncovitý hlas, ktorý ma v momente zaujal. Majiteľ'a nebolo vidieť, ale s istotou som vedela, komu patrí. Neskôr na omši čítal aj pred oltárom, preto som si ho mohla dobre poobzerať. Chlapec s havraními vlasmi bol sympatický, no jeho hlas sa mi mimoriadne páčil.

Po omši banda mladých ľudí poupratovala kostol a s nadšením sa začali baviť. Hrali na gitare a spievali pieseň, pri ktorej bolo veru aj do tanca:

„To anjel kameň odvalil. To bolo za jasného rána, keď začala hudba znieť. To anjel kameň odvalil.“

Po pol hodinke zábavu prerušil hrncovitý hlas, ktorý zrazu zahrmel:

„Koniec, rozchod, ideme domov!“

S údivom som pozerala, ako sa všetci zbalili a odchádzali.

Pri vchode na mňa veliteľ s hromovým hlasom čakal a s kamenným výrazom v tvári ma oslovil:

„Som Richard.“

Podala som mu ruku a predstavila sa:

„Ja Olinka.“

Môj srdečný úsmev od ucha k uchu razom zmrazil ľadovým pohľadom. Stisk jeho ruky bol taký silný, až sa mi od bolesti podlomili kolená. Rýchlo som dohonila Janku a rozrušene jej povedala:

„Na ples nejdem! Ja sa ho bojím! On je strašný!“

„Nie, on vždy taký nebýva,“ rýchlo ma uistovala Janka. Neznelo to veľmi presvedčivo. Veru, priznám sa, riadne mi lepilo, ako ja s ním vydržím celú noc.

Na druhý deň ma Richard pri opätovnom stretnutí znova prekvapil. Vo veselej nálade ma pozdravil, podišiel ku mne a zo žartu mi postrapatil vlasy:

„Kto sa dneska česal?“

Zostala som ako prikovaná, neschopná žiadnej reakcie. Už som sa zmierila, že to nejakou na tom plese vydržím, veď mám predsa priateľku. No Richard si ma so šarmom, ktorému sa nedalo odolať, privlastnil. Hneď na začiatku ma sfúkol za to, že som si sama kúpila lístok na ples, čím som ho nesmierne urazila, a preto mi peniaze vrátil. Neverila som vlastným očiam, keď ma prišiel požiadať o tanec, galantne sa uklonil. Totálne ma dostal. Dokonca ma prinútil spievať, čo pre kritiku našich doma od detstva nerobím. Bavili sme sa výborne a nad ráno sme už tancovali bosí. Zrodila sa medzi nami láska na druhý pohľad.

Keďže Richard je samé prekvapenie, ráno ma opäť šokoval pozvaním na svadbu svojho bratranca, ktorá sa mala konať o týždeň. Pre neho nebolo nič nemožné:

„Necháš si šaty pri Janke a prídeš!“

Darmo som argumentovala, že sa to predsa nehodí, nepoznáme sa, budem sa trápne cítiť a mama ma zabije. Veď mamina ma už

nechcela pustiť ani na ples, lebo s istotou prorokovala, že si tam nájdem frajera.

Po plese nás čakala oblievačka a šibačka. To druhé som nikdy nezažila, lebo u nás to nie je zvykom, ale pri Janke mi to dostatočne vynahradili. Akurát sme našli skrýšu, kde sme sa pred studenou vodou a štipľavými korbáčmi ukryli, keď dobehli Jankini synovci. Chlapcom sa patrilo ukázať a tak sme vyšli na dvor. Malí šibači to zobrali vážne. Najstarší z nich sa zaraz do mňa pustil a šľahal ma tak nemilosrdne, že mi neostávalo nič iné, len utekať. Svojím surovým bičovaním ma zahnal až do kotolne, kde som sa pred ním schovala za kopy uhlia. Medzitým prišli chalani, pred ktorými sme sa pôvodne ukrývali. Janku odchytili hneď na dvore, zatiaľ čo ja som čušala a tešila sa z nadobudnutého bezpečia v kotolni. No Richard mi to nedaroval a hľadal, kým ma nenašiel. Od uhlia ma zavliekol rovno do vane. To by nič nebolo, s tým sa dalo rátať, ale trúfalec jeden pýtal si odo mňa za to červenú stužku na korbáč. Až vtedy som pochopila, že sa istil vopred. Lebo už predošlú noc na plese ma stihol informovať o tom, že je to znak pre zaľúbených.

Strávili sme spolu ešte dva dni. Celé hodiny sme presedeli na záhradnej hojdačke a prechádzali sa po okolí. Richard nepremeškal príležitosť a prehováral ma, aby som išla s ním na svadbu dovedty, kým nedosiahol svoje. Moje šaty nakoniec zostali pri Janke. Keď sme odchádzali autobusom, ja domov a on do práce, na rozlúčku ma prvýkrát pobožkal.

Rozhovor s mamou som začala veľmi opatrne:

„Šaty som nechala pri Janke.“

Vyskočila zo stoličky, akoby ju niečo uštiplo:

„Čo to má znamenať!!“

Pri mojom rozprávaní o tom, čo a ako sa udialo, mama kolabovala:

„Ja som to tušila! No nevravela som?!“

Nezabila ma, uchlácholila som ju a po dlhom presviedčaní privolila.

Na internáte zazvonil telefón a po chodbe sa ozývalo moje meno. V slúchadle zaburácal môjmu uchu dobre znejúci, hlboký hlas. Bol samozrejme zvedavý, ako to doma dopadlo. Trochu som ho natiahla, že nič z toho nebude, ale napokon predsa len potešila príslubom.

Znova som cestovala k Janke, odkiaľ si ma Richard vyzdvihol a zaviezol k nim domov. Jeho sestru som už poznala z plesu, no ostatní členovia rodiny mi naháňali strach. Moja budúca svokra, sympatická, usmievavá stvora, sa práve kráslila na svadbu, preto využila moju prítomnosť a požiadala ma o pomoc. Založila som jej náušnice a v tej chvíli sa ľady zlomili. Svadobčania si mysleli, že sme už dávno ruka v rukáve, zrejme nevedeli o našom týždeň trvajúcom vzťahu. Richard s ničím dlho neatáľal a o ďalší týždeň sa neohlásene v sprievode svojej sestry prišiel ukázať našim. Nečakané prepadnutie mamu naľakalo, preto sa splašene utekala upraviť do kúpeľne.

Všetko akosi nabralo rýchly spád. Ešte v ten deň ma Richard zaviezol na internát. Cestou sme sa zastavili u brata s manželkou a tiež ma zoznámil s novonarodenou neterkou.

Priateľkám som sa pochválila so svojou láskou, čiernovlasým, hnedookým fešákom. Až po mesiaci chodenia som zistila, že jeho oči majú modrosivú farbu. Pri tých vysokých obrátkach som si to skrátka nestihla všimnúť.

Cez týždeň, keď som bola v škole a Richard v práci, sme mali k sebe o stopäťdesiat kilometrov bližšie ako cez víkend. A tak sme pendlovali hore-dole a ruka v ruke brázdili ulicami dvoch miest. Častejšie samozrejme chodil on za mnou. Bol výborný cestovateľ, prišiel aj na čierno, stopom i v noci. Nudu sme naozaj nezažili.